

det kunde være rigtigt at give den Arbejder, man ikke kunde yde en direkte Pengenhjælp som Understøttelse af Kasserne, et rentefrit Laan af Arbejdsløshedskasserne, som han kunde betale tilbage senere. Vi mente, at det vilde være bedre, naar man ikke kunde yde ham Hjælp direkte, at man kunde yde et rentefrit Laan i saadanne Tilfælde, end om han maatte henvende sig paa et Laanekontor og betale dyre Renter der. — En væsentlig Forskel var yderligere den, at vi vilde have indsat en Bestemmelse, hvorved der kunde aabnes Udsigt til, at Instituttet kunde give ogsaa andre end rene Lønarbejdere Adgang til at forsikre sig mod Erhvervsløshed.

Det var Hovedforskellighederne mellem det Forslag, vi forelagde, og den gældende Lov, og jeg tror, at selv de Herrer fra socialdemokratisk Side ville indrømme, at Forholdene vilde ikke have været værre, hvis det Forslag, som forelagdes af os, var vedtaget. Og den offentlige Mening, den, som ingen kan undvære, naar han vil appellere til Lovgivningsmagten, vilde have været ganske anderledes stærk for at hjælpe de arbejdsløse, end Tilfældet er i dette Øjeblik.

Selvfølgelig anser jeg den gældende Lov for at være et meget stort Fremskridt, og trods dens Fejl har den gjort megen Nytte. Jeg behøver blot at oplyse for ærede Medlemmer, at Kassernes samlede Indtægt i de to første Regnskabsaar har været 3,650,050 Kr. og at dette Beløb er kun ca. 1,600,000 Kr. tilskudt fra det offentlige. Med andre Ord, Arbejderne have i den Tid personlig opsparet ca. 2 Mill. Kr. Det er jo ganske sikkert, at en Lov, der har virket paa den Maade, har faaet Folk til at gemme hen i de gode Tider til at hjælpe sig selv eller deres Familie, naar Arbejdsløsheden kom, et saa stort Beløb, maa siges at være en Lov, der har virket godt, i hvert Fald paa dette ene Omraade; thi hvor havde de 2 Mill. Kr. været, hvis disse Kasser ikke havde eksisteret? De havde slet og ret været forbrugte. — Nu staa vi jo meget nær ved det Tidspunkt, da denne Lov skal revideres, et nyt Forslag skal foreligge for den i 1912 sammentrædende Rigsdag. Nu gaar det jo tidt saaledes med Love, der skulle revideres, at de forelægges paa ny med mere eller mindre uvæsentlige Ændringer, naar Revisionstiden kommer. Det forekommer mig, at netop ved en Lov som denne vilde det være rigtigere og naturligere, om man paa Basis af de indhøstede Erfaringer lod Loven underkaste en nøje Undersøgelse i en eller anden

Kommission, eventuelt i den Kommission, der har gjort Udkastet, og som jo sidder endnu, nemlig Invaliditetskommissionen. Det vilde være naturligt, om denne Kommission paa Grundlag af de indhentede Erfaringer fik Lovforslaget til Erklæring, for at det Materiale, der kom til at foreligge, naar Loven skal revideres i 1912, kunde være saa fyldigt som muligt.

Det, jeg hidtil har talt om, er den ordinære Arbejdsløshed og Midlerne derimod, men et andet er de Forhold, der indtræde, naar der gaar Kriser henover Landet. Saadanne Kriser komme, som Dr. Birck har fremhævet, omtrent hvert 7de Aar, og de kunne deles i ordinære og ekstraordinære. Den sidste Krise, vi have haft i Danmark, er jo i højeste Grad en ekstraordinær Krise. Under saadanne Forhold er det, man har ment, at der bør træffes ekstraordinære Foranstaltninger, og det er da ogsaa af Hensyn til de Krisetider, som have hersket og herske i Danmark, at de foreliggende Forslag ere fremkomne. Nu maa man huske paa, at det, vi lovgive om i dette Øjeblik, er, hvilken Ordning der skal være gældende i det kommende Aar, fra April til April. Naar man saa forelægger for os en Statistik, som var gældende for nogle Maaneder tilbage, vil jeg sige, at paa den kan man jo ikke bygge noget paalideligt; thi vi maa da gaa ud fra, at den Krise, vi have haft, har kulmineret, og vi maa haabe, at medens Udviklingen tidligere stærkere og stærkere gik op mod Kulminationen, have vi nu naaet Kulminationspunktet og gaa atter ned fra det, saaledes at man maa gaa ud fra med nogenlunde Sikkerhed, at Forholdene ville bedre sig stærkere og stærkere i den kommende Tid. Men aldeles bortset herfra hævder jeg, at man ikke skal bygge alt for stærkt paa det Materiale, der foreligger, og paa Basis deraf hæfte sig til en Lovgivning, som gælder ud i Fremtiden. Af de to Lovforslag har det ene, Lovforslaget om fortsat Hjælp, været gældende Lov i et Aar, og jeg erkender fuldt ud Berettigelsen af, at det Lovforslag blev vedtaget i 1909. Det var paa et Tidspunkt, da der var i allerhøjeste Grad ekstraordinære Forhold i Landet, paa et Tidspunkt, da man fra Statens Side ydede Bidrag til Bankerne og alt muligt andet, og det var da ret naturligt, at man under disse ekstraordinære Forhold ogsaa sagde, at de Mennesker, som netop paa Grund af Krisen kom til at lide Nød, Arbejderne, burde faa rakt en hjælpende Haand. Det var jo en Lov, som